

Zloději obálek

Bílá Nemoc

A

1. Dohrál mi hlas noční kazety,
po sobě tvoje rty stopy si zametly

C#mi

A

a jen flamendrák odpísk další třetinu. , D/H,
Ačeká ho kdejaký nádraží,

C#mi

D

hádám, kam všude se odváží a kam prchají

E

A

C#mi

D

A

D D/C# D

/H **A**

takoví milenci na dálku, co ukradnou kdejakou obálku,

D D/C# D/C A

kam asi prchají.

E

D

A

R:: Jsi běloba pout, znáš nemálo fint,

E

D

A

jak z veselých přímek mít smutný labyrint.

D

E

A

F#mi

Jsem tvůj poslední kout a je na mně znát,

A

D D/C# D/HA

D D/C# D/H A

že nemám tě shánět, mám jenom psát.

2. Trpím jak přízraky nemocnic,

po sobě že nechcem pomalu vůbec nic,

docela stačí, že jsme se ocitli.

Dopisy pálí jak zaživa,

voda je smutná a dojemně snaživá, břehy to skrývají,

kdyby tak pro nás byl útulek nebo formulář magických formulek,

břehy to skrývají.

R:

3. Cítím, že něco je v pohybu,

tajemství posvátných měsíčních odlivů,

zklamání ptáci mizí do krajin.

Ještě mi prolétnou kuchyní,

výčitky z nás dvou mít nemíní, co taky čekají,

na zlato, co padá od rybek, na vzdušný, nesmělý polibek?

Co taky čekají.

R: